

ligt Tilsagn om, at faae den for de Betingelser, som Ministeriet maatte finde passende at stille for en ny Forpagtning. Jeg sender ikke Indholdet af dette kongelige Tilsagn; men jeg haaber, at det ikke er af en saadan Natur, at det fornøstgiuvis kan forhindre Salget.

Finantsministeren: Hvad Sagerspræis angaaer, er det overflødig for mig videre at udtale mig, da det af mine tidligere Uttringer fremgaaer, at denne Sag er i fuld Gang. Hvad forøvrigt det Spørgsmaal angaaer, om der skulde være Utilbøielighed til fra Statens Side at sælge Statssejendomme, saa besvares dette bedst, naar man har fulgt Forhandlingerne paa de foregaaende Rigsdage, thi deraf vil det sees, at der idelig og ideligt er fra Regjeringens Side indbragt Lovforslag i den Retning, og at der ikke er gaaet noget Nar hen, uden at der er bleven solgt Statssejendomme, og at der navnlig i Begyndelsen af den Periode, da der først kunde være Spørgsmaal om at sælge af disse Sejendomme, er solgt Betydeligt, og at hvergang en Hovedgaards Forpagtning udløb, saa blev det Spørgsmaal paany bragt under Overveelse. Der er, med Undtagelse af Frederiksgave Hovedgaard, med Hensyn til hvilken Forholdene ere særlige, idet Hans Majestæt har forbeholdt sig Bølg paa Hovedgaarden, og som derfor ikke kan ansees for skikket til Salg, ikke nogen Hovedgaard, der har været forpagtningssædlig, uden at den har været udbudt til Salg.

Ne: Der er jo vistnok skeet Udstilligt til Fremme af Statssejendommenes Salg, men jeg synes dog ikke, at den høitærede Finantminister kan kalde det Betydeligt, i Forhold til de Opfordringer til Salg, som bestandig ere fremkomne fra Rigsdagens Side. Der er talt om „Anledning til at sælge“. Herved kan Re-

gjeringen dog vel kun forstaae „Sandsynligheden af at finde gode Kjøbere“. Men jeg veed virkelig ikke, naar denne Sandsynlighed skulde være større end i Lidet som de nærværende, hvor der overalt viser sig en Mængde af Kjøbere baade til Landejendomme, Fabrik-anlæg og andre Eiendomme. Regjeringen kan dog virkelig ikke have nogen større eller bedre „Anledning“ end den, som netop Conjuncturerne give. Naar der gjentagende fra Finantministerens Side yttres her i Thinget, at der ikke kan tænkes paa at finde nogen Liebhaber til Fredensborg Slot, ja, saa melder der sig naturligviis ingen Kjøbere. Jeg for min Deel kan imidlertid ikke skønne, at det skulde være umuligt at finde en saadan Liebhaber; ja, jeg har endog hørt bestemte Udtalelser om at ville møde som Liebhaber til Fredensborg Slot, hvis der blot var nogen Sandsynlighed for, at Regjeringen var tilbøielig til at sælge; men, naar Regjeringen ikke gjør noget Skridt i saa Henseende, og navnlig ikke foranlediger en Slags Indbydelse til Kjøbere om at melde sig, saa kommer der naturligviis Ingen. Fredensborg Slot kan, selv naar det sælges med saadanne Betingelser, som de historiske Minder, der knytte sig dertil, kunde ønskeliggjøre, vistnok vente at finde Kjøbere, thi Slottet har et temmelig stort Tilliggende, i Særdeleshed af Haver, som kunne gjøres meget frugtbringende for en privat Kjøber eller Entrepreneur, medens de kun blibe til Udgift for Staten, og Slotshaven behøver ikke derved at tabe den Værdi, som den nu har for det Offentlige, ja dens Værd kan maaskee endog i flere Henseender derved ikke ubetydeligt forhøjes for Publicum. Ligesaalidt forstaaer jeg, hvorfor Regjeringen ikke søger at foretage Noget til Afhændelse af andre Slotte eller saakaldte Slotsejendomme.